

nišla, pograbi puško za cevi in udari lisico po glavi. Ena cev puške bila še je nabita. Ko vdari lisico še vdruči, se puška sproži in strel ga zadene v trebuh. G. Hoferja so pripeljali težko ranjenega ob pol eni uri na dom. Seveda so poslali takoj po zdravnika a ni bilo več pomoči! G. Hofer je ob 1/6 uri zvečer umrl. G. Hofer je bil ud okrajnega zastopa v Slovenjem Gracu in vsak, ki je poznal tega poštenjaka od pet do glave, žaluje sedaj ob prerani gomili moža, ki je bil priljubljen in postrežljiv tako, kakor jih je malo. G. Hofer je bil z dušo in telesom naprednjak, in naprednjaki v Št. Ilju zgubije v njem neustrašnega vodja in boritelja, ki je bil tamošnjim klerikalcem trn v peti. Vsled svoje odkritosrčnosti in vsled svojega neustrašenega nastopanja je imel seveda tudi mnogo sovražnikov a vselej je Hofer rad vsakomur odpustil, čeprav se je njemu zgodila nešteto krat krivica. Kako priljubljen je bil g. Hofer v svojem okraju, pokazal je očitno njegov pogreb, katerega se je vdeležila ogromna množica ljudstva vseh slojev. Tudi veliko Slovenjegračanjev je prišlo k pogrebu. Možki pevski zbor iz Slovenjega-Graca zapel je ob grobu lepo pesem žalostinko. Naprednjake Št. Ilja obžalujemo srčno, da jih je zadela tako občutljiva izguba, povdarjamo pa jim to, da bode za g. Hoferja v največjo čast in v trajen spomin, ako delujejo v njegovem smislu, ako se oklenejo z navdušenjem njegovih idej napredka. Potem bodejo tudi ložje prinašali trpki udarec usode, potem bode g. Hoferju — kar je naša iskrena želja — zares zemljica lahka!

Dopisi.

Ptujska gora. Glede novih naših občinskih volitev so začeli že klerikalci, prav pridno agitirati, naprednjaki posnemamo njih, da nas ne prevarijo, ker jih itak že poznamo. Ptujska Gora ne sme in ne sme biti pod farškim jarmom! Živel napredek. Volilci na noge!

Gornja Radgona 15. decembra 1904. Danes so lovci zbrani na jako imenitnem lovu pri gospodu Schroll-u v Kapeli darovali šoli na Ščavnici 10 K. Bili so sami naprednjaki, kateri imajo oliko ljudstva ne na jeziku, ampak v srci. Taki čini so posnemanja vredni in Bog daj, da bi se več takih dobrotnikov nahajalo na svetu.

Iz Ljutomera. Predzadnjo soboto precej pozno na večer so prišli s o k o l i nadučitelj France Schneider, Vukov Rudek, učitelj Hans Karba in urar Martinek Čagran v gostilno in žganjarijo gospe Turman v Ljutomeru na glavnem trgu, precej natrkani. Ko je pa prišlo njihovo navdušenje do vrhunca so prepevali znano pesem „Die Wacht am Rhein“. Po končanju te pesmi pa je predaval in kvasil nekaj Hans Karba in konečno je sestavil resolucijo na naučno ministerstvo, v kateri je zahteval slovensko univerzo v Stročjivasi. Res kaj pametnega! Učiteljev naloga je, da otroke dobro podučujejo in njim dobre zglede dava-

jo, ne pa, da pijančevajo cele noči po žganjarajah. Prijatelj sokola.

Železnike na Gorenjskem. Tukaj se je zgodila pred kratkim po najklučbi nesreča. Gospod A. Smech, oskrbnik pri tukajšnjem veleposestniku g. Novaku je imel opravke pri nekem električnem stroju. Stroj mu je pograbil roko in mu odrezal na njej en prst, dva pa mu je močno ranil. Pri tej nesreči so se pokazali zopet železniški zagrizjenci v pravi luči. Veselili so se te nesreče prav po svojem. Znabiti jim to pošteno veselje malo zagrenim, ako jim povem, da je g. Smechu roka že skoraj popolnoma zacelila in da dobi on lepo svoto denarja, ker je bil zavarovan. Kdor se veseli pri nesreči svojega bližnjega, ta je podel človek, sploh pa tudi jako nepremišljen, ker ne pomisli, da tudi njega dnes ali jutri lahko zadene nesreča.

Nova cerkev v Halozah. Dragi „Štajerc,“ v tvoji predzadnji številki si pisal tudi o našem vsegamogočnem učitelju Kaučiču in kako mu je zmešala zadnja volitev v deželni zbor hišni red. Dobro tako! Ker sem oče večih otrok, izmed katerih še jih obišče par šolo, hočem ti naznaniti še nekaj več o Kaučiču. Najprvič bi se spodobilo, da bi gospod nadučitelj vodil otroke, ki grejo k prvemu svetemu obhajilu osebno v cerkev, ne pa, da se mešajo ti otroci brez voditelja okrog cerkve, kakor kaka čreda ovac na paši. Ali se Kaučič morda cerkve boji? Mogoče! Saj ga tudi ni bilo blizu, ko se je pred časom obhajalo tudi pri nas takozvano sveto leto. Brezštevilno ljudstvo je tedaj obiskalo našo cerkev, tudi šolarji so prišli po parih v cerkev, a o Kaučiču pri vseh teh opravilih ni bilo ne sluha, ne duha! Ali je morda protestant? O gospodu nadučitelju pri Sv. Duhu Kaučič vedno pravi, da ga ne more videti, ker ta vrli gospod v svojem treznem mišljenju ne sovraži Nemcev, in ker ima po Kaučičevem mnenju strašansko napako, češ, da je liberalec? — Veš, kaj „Štajerc,“ jaz kot oče svojih otrok, bi si želel, da bi tudi Kaučič postal tak liberalec, kakor je gospod nadučitelj pri sv. Duhu. Ta gospod vedno spremlja svojo šolsko mladino v cerkev, vedno se udeleži s svojo izročeno mu mladino cerkvenih procesij itd. in podučuje prav temeljito svojo deco, povdarjajoč njej nešteto krat, da bi morala ubogati stariše in da bi morala ne le delati in se pridno učiti, temveč tudi moliti! To mi je ležalo na srci in prosim te „Štajerc,“ priobči to, da bode svet vedel tudi, kak kato-liški učitelj je naš Kaučič. — Skrben oče.

(Opomba urednišna: Naše mnenje je: Stokrat boljši, stokrat vestnejši je pošten liberalec, kakor pa potuhnjen klerikalec. Z zadnjo to besedo pa nikakor ne nazivljamo gospoda Kaučiča, ne, Bog ne daj, radi tega pa še celo ne, ker se bojimo, da bi nas zatožil Vašemu kaplanu, ki je tudi prav pridni agitator in katerega pokrtačimo na skorem, ko odpremo zopet enkrat našo „črno škatljo,“ v katerej shranjujemo najfinejše farške zanimivosti!)